

Miloš Zapletal

ZA ZÁDY SLAVNÝCH

Pohled do zákulisí českého showbyznysu

Mladá fronta

Za zády slavných

Pohled do zákulisí českého showbyznysu

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Miloš Zapletal

Za zády slavných – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Miloš Zapletal

ZA ZÁDY SLAVNÝCH

Pohled do zákulisí českého showbyznysu

Miloš Zاپletal

ZA ZÁDY SLAVNÝCH

Pohled do zákulisí českého showbyznysu

Mladá fronta

Text © Miloš Zapletal, 2019

ISBN 978-80-204-5432-4 tištěná kniha

ISBN 978-80-204-5579-6 ePub

ISBN 978-80-204-5581-9 Mobi

ISBN 978-80-204-5580-2 PDF

*Mojí Hance, která byla téměř u všeho
a bez níž bych byl poloviční.*

Obsah

Na úvod 11

Jak jsem slavil První máj 1948 13

Jak jsem měl rád cirkus 16

Jak jsem se narodil vedle Petra Jandy 23

Jak jsem byl Hrbáčem v Malé Paříži 29

Jak jsem objevil Karla Kryla 38

Jak jsem prožil Pražské jaro v Ostravě 47

Jak jsem se vyučil u Marie Rottrové 53

Jak se stát manažerem 66

Jak a proč obdivuji Jiřího Suchého 76

Jak jsem vzpomínal na budoucnost Ostravy 80

Jak jsem účinkoval s Hanou Hegerovou 88

Jak jsem koupil za korunu Olympic 92

Jak jsem rozmluvil Jiřímu Adamcovi emigraci 99

Jak jsem přemluvil Bolka Polívku 106

Jak jsem se stal prezidentem Miss 114

Jak je mi Magdalena Dietlová celý život nablízku 126

Jak jsem potkal Michaela Kocába 135

Jak jsem se učil být ředitelem 152

Jak se v *Miss* může mnohé zvrtnout 162

Jak jsou i vážené osobnosti někdy také jenom lidi 178

Jak jsem si oblíbil Las Vegas 185

Jak, s kým a proč jsem se také setkával 189

Jak jsem si s Bolkem zazpíval v televizi 200

Jak jsem se rozloučil s Jiřím Pechou 210

Jak jsem poznal Pražský výběr 213

Jak jsem se zamiloval do Prahy 228

Jak se mi mnohé také nepovedlo 237

Jak jablka nepadají daleko od stromu 242

Jak nás opila Eva Olmerová 247

Jak manažer nemůže být bez pravé ruky 254

Jak jsem na Miss World mával českou vlajkou 257

Jak jsme si hráli v televizním Divadélku 267

Jak jsem rozesmál diváky Lucie Bílé 273

Jak jsem postavil farmu 285

Jak jsme po 30 letech slavili *Miss* 290

Jak jsem poznal, že kniha a pes jsou nejlepšími
přáteli člověka a nepřáteli nudy 299

Jak se mi zdál krásný sen 304

Na závěr 309

Na úvod

Producent či manažer není vděčné povolání. Pečuje o umělce, po nichž zůstávají romány, písně, filmy či obrazy. Tahle dobrá a úspěšná díla či dílka budou navždy bavit čtenáře, posluchače či diváky. Manažerovi zůstávají *jen* vzpomínky.

Některé je ale škoda nezaznamenat. Každý den nacházíme v bulvárních médiích řadu senzačních zpráv o slavných. Mnohdy pochybujeme o jejich pravosti, ale většinu z nás zajímají, protože takzvané *celebrity*, jimž raději říkám *slavní*, jsou známí, mnozí velmi populární, a tak nás zajímá, co, s kým a jak zažili anebo právě prožívají.

Moje kniha je zejména o životě a práci těch slavných, kteří začali svoji kariéru většinou před několika desetiletími, kdy jsem s nimi pracoval a za jejichž zády jsem žil. Většina z nich je populární dodnes. Bulvární média se však příliš nezajímají o to, co, s kým a jak prožili dříve. A zejména se nezabývají tím, co je pravda a co jen připravená strava pro dychtivé čtenáře.

Na rozdíl od bulvárních senzací jsou moje

vzpomínky i současné zážitky skutečné a popisují je tak, jak jsem je zažil v zákulisí koncertů, zábavných programů i zpoza televizní obrazovky.

Po odchodu ze showbyznysu jsem o sepsání této knihy přemýšlel několik let. Popíchl mě ale až skladatel a producent Ondřej Soukup, který mi doporučil knihu Stevea Overburyho *Bouchačky, prachy a rock'n'roll aneb Manažerů nejslavnějších hudebních skupin*, kterou velmi doporučuji k přečtení všem, zejména umělcům a nanejvýš muzikantům. Je to bomba! Kniha líčí život manažerů, kteří spolupracovali s Beatles, Rolling Stones, The Who, Jimi Hendrixem, Pink Floyd i Spice Girls a dalšími světově proslulými interprety. Většina manažerů těchto velikánů byli tvrdí hoši, kteří se nezastavili před ničím. Kromě toho, podobně jako jejich svěřenci, o sto šest fetovali, ve velkém pili a mnohdy neváhali použít ani fyzické násilí. Zkrátka to byli pro nás nepředstavitelní chlápci.

Já však nechci psát o našich manažerech a producentech, ale především o těch, kdo vytvářeli český showbyznys, tedy o našich *slavných*, kteří patří ke špičce našeho zábavného umění a jichž je požehnaně. I oni, stejně jako lidé kolem nich, mě nevyjímaje, zažili mnohdy neuvěřitelné chvíle. Jejich život pro mě byl a dosud je velice zajímavý, mnohobarevný, poučný a krásný. Jsem rád, že jsem jeho větší část prožil *za zády slavných*...

Miloš Zapletal

Jak jsem slavil První máj 1948

Posadili mě ke sváteční snídani, na stole narozeninový dort se šesti zapálenými svíčkami a jako dárek pletený kříž na hlavu, aby mi zkrotil bujaré kudrliny. Po gratulaci, jako každý rok, mě pak rodiče postavili na stoličku k balkonovému zábradlí. Ve Vlašimi jsme bydleli na hlavní ulici. Dole právě procházel prvomájový průvod, místní rázná dechovka hrála do kroku, pionýři v bílých košilích s červenými šátky kolem krku mě zdravili svými barevnými mávátky a také ostatní průvodníci se na mě usmívali. Moc se mi tehdy líbil traktor, který táhl na vlečňáku obrovský srp a kladivo s nápisem „Ať žije náš osvoboditel – Sovětský svaz!“. Kolem stálo několik chlapců a dívek se zaťatými pěstmi, jako že jsme už s buržousty skončili, což jsem tehdy ještě moc nechápal. Mně to však v té chvíli bylo jedno, protože jsem byl přesvědčen, že ta velká sláva a podívaná, ten slavný prvomájový průvod je na oslavu mých dnešních narozenin, tedy jen kvůli mně!

Za několik měsíců jsem se stal jedním z prvňá-
ků nové ČSR, tedy Československé republiky. Tě-
šil jsem se na své příští narozeniny s mým prvo-
májovým průvodem. Z opojení mě vyvedla až paní
učitelka Páková, která nám před prvním květnem
řekla: „Tak děti, v sobotu je sraz na prvomájový
průvod v sedm hodin u zámecké brány.“

Spolužáci se radovali, ale já jsem se přihlásil
s logickým dotazem, zda se to týká i mě, když je to
můj průvod, tedy na oslavu mých narozenin.

„Mílo, my se na tebe budeme těšit a celá třída ti
u zámecké brány pográtuluje,“ odvětila stručně.

Nepogratulovali mi, protože do prvomájového
průvodu jsem nikdy v životě nešel, což mi díky na-
rozeninám prošlo i v dobách nejtvrděších. Naroze-
ninové dorty jsem dostával dál, ale z balkonu jsem
už nikdy nemával.

*Byl pozdní večer – první máj –
večerní máj – byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce hlas,
kde borový zaváněl háj.*

Karel Hynek Mácha: *Máj*

Jak jsem měl rád cirkus

Moje dětská inklinace k velké podívané se objevila už kolem pěti šesti let. S bratrancem Karlem a později s bráchou Svátou jsme si během prázdnin u babičky na venkově přivydělávali loutkovým divadlem. Už tehdy jsme byli profesionály, protože k nám chodily děti z celé vsi, od nichž jsme vybírali korunu vstupného.

Kromě toho jsem byl nadšen z cirkusu, který občas do mé rodné Vlašimi zajížděl. Když cirkusáci stavěli šapitó, musel jsem být u toho a motal se jim pod nohy. Tehdy ještě chodily v den premiéry po ulici cirkusové průvody a zvaly obyvatele na večerní vystoupení. Jakmile jsem zaslechl kapelu, která v čele průvodu hrála do kroku, utekl jsem z domu a vmísil se k cirkusákům. Rychle jsem si získal kamarády, protože tak malého cirkusáka, který jim navíc dopoledne pomáhal stavět stan, patrně ještě neviděli. Večer jsem se směl dívat na cirkusovou manéž shora od kapely a byl

jsem opravdu přešťastný! Toto nadšení pro velkou podívanou mi zůstalo na celý život.

*Dámy a pánové, přijel k vám cirkus,
uvidíte nevídané a uslyšíte neslychané!
Exotická zvířata, unikátní drezúry,
jedinečná čísla.
Neváhejte, za minutku začínáme,
zaplatte a pojdte dál.
V našem šapitó je místo pro všechny.
Každá hlava platí dvacet, kdo přijde
bez hlavy, neplatí nic.*

Své touhy jsem poprvé uplatnil ve vsi Ostrov pod Blaníkem, kde jsme pořádali venkovské estrády. Vystoupila tam řada známých umělců, od Ludka Soboty přes Jaroslava Štercla až ke Stelle Zázvorkové.

V domě svých prarodičů jsem je vždy nejprve uvítal a pohostil, pak slavnostně zavezl v kočáře taženém krásnými koňmi na náves, kde bylo pro ně připravené malé pódium. To si postavili ostrovští svazáci ze vstupného. O pravidelných venkovských estrádách se mluvilo v širokém okolí, i v nedaleké Vlašimi, takže na ně přijíždělo až tisíc diváků.

Úplně první estráda se ještě konala na valníku. Na takovém, který vozil obvykle hnůj, vyhrávala

místní dechovka, na druhém, kterým jézedáci vozili obilí, měli vystupovat estrádní umělci. Přijet měl i Jirka Hrzán. Slíbil mi to několikrát. Zнали jsme se, protože jsme nějakou dobu bydleli ve stejném domě na Václaváku.

Kolem padesáti diváků, rekrutujících se tehdy převážně z mých příbuzných, sedělo na narychlo stlučených lavicích. Nejprve jsem řekl pár vtipů a pak uvedl prvního účinkujícího. Jirka Žízala z vedlejší Mrkvové Lhotky uměl čarovat. Když po několika obligátních kouzlech požádal, aby mu některý z diváků přinesl snubní prsten, ochotně přiběhl podruh Vosátka ze statku. Doprovodila jej jeho žena Milena – o snubní prstýnek, jenž byl patrně jediným důkazem jejich hádavého svazku, měla strach. Oba byli tak trochu, no, jak to napsat, méně bystrí...

Žízala vložil prsten do velkého šátku a ten musel i s prstenem podržet Vosátka. Kouzelník mu na jednu šátek vyškubl.

„A kurva!“ vykřikl Vosátka, protože pozlacený snubák patrně odletěl bůhví kam.

„To si ho nemůžeš hlídat, ty kreténe?“ navázala Vosátková.

„Prsten je v prdeli!“ ukončil pódiový dialog její manžel.

Poté mu ale kouzelník Žízala podal malou krabičku ovázanou čtyřmi gumičkami.

„Otevři si ji, Vosátko,“ pobídl podruha.

Ten gumičky rychle svlékl, ale v krabičce byla jen

další, ještě menší krabička se stejnými gumičkami. To už Vosátka nedočkavě zaklel: „Krucifixhimlhergot, kde ta svině prsten je, čaroději?!

Diváci se váleli smíchy.

Moje starostlivá maminka, která společně s mým synem Petrem hlídala dlouho očekávaný příjezd Jirky Hrzána, mi mezitím zašeptala do ucha: „Mílo, to je ale ostuda, a bude ještě větší, jestli ten Hrzán nepříjede!“ A odběhla na druhou stranu návsi, kam ústila cesta z Prahy.

Mezitím podruh Vosátka otvíral další a další menší a menší krabičky a až v té poslední našel malý látkový pytlíček a nahmatal v něm svůj snubní prsten.

„Mámo, kurva, už ho zase mám!“ vykřikl radostně a jeho žena spokojeně přikyvovala a odtáhla jej od nebezpečného pódia.

V obavě, že se Hrzána nedočkáme, jsem se zeptal místního opilce Pavla Kronuse, kolik vypil pív.

„Jenom jedno.“

„Tak si připrav pár fórů, které jsi mi včera vyprávěl v hospodě, a přines si harmoniku. Budeš vystupovat.“

Kronus ochotně doběhl pro heligonku, na kterou často hrával a s níž zpíval známé lidové písničky. Byl to hodný chlap, občas se však snoubící s lumpem. Na levé ruce měl jen tři prsty a jedno oko měl skleněné – na vojně si totiž hrál s granátem tak dlouho, až mu vybuchl v ruce. Tehdy jej raději poslali domů.

Věnoval jsem se dalšímu kouzelníkovu vystoupení, které mělo úspěch, protože spojování a rozpojování kovových kruhů na valníku ještě pod Blaníkem nikdo neviděl.

Máma opět přiběhla a už hlasitěji vykřikla, že Jiří Hrzán nejspíš nedorazí. Nepropadl jsem však panice, protože kouzelnické vystoupení Jirky Žížaly z Lhotky mělo úspěch, já jsem si věřil, že si vzpomenu na pár dalších anekdot, a koneckonců estrádu zakončí Kronus se svými fóry, harmonikou a zpěvem.

Po frenetickém potlesku osmačtyřiceti diváků (manželé Vosátkovi kouzelníkovi, který je málem připravil o snubní prstýnek, samozřejmě netleskali) jsem vyskočil na jeviště a pokusil se diváky pobavit. Bohužel se bavila jen část, protože moji četní příbuzní už většinu mých fórů znali z rodinných oslav, kde jsem je občas vyprávěl. Pak jsem uvedl závěrečného hosta naší první vesnické estrády: „A nyní vystoupí místní umělec Pavel Kronus!“

Najednou se všichni, tedy i moje rodina, začali strašně smát a ukazovat si směrem za improvizované pódium. Kronus si totiž chtěl dodat odvahy pro své vystoupení, a tak narychlo vylupnul dvě piva. A protože na něho za chvíli přišlo pnutí v podbříšku, odběhl si ulevit k vrbičkám kousek za pódiem. Jak byl už trochu připitý, tak ve chvíli, kdy uslyšel své jméno, otočil se čurajíc k pódiu, a tedy i k divákům. Ti opravdu řvali smíchy. Něco